

EEN JONGE VLAAMSE MEESTER

NL | Tinus Vermeersch maakt prachtige tekeningen en schilderijen waarmee hij meer lijkt aan te sluiten bij Bruegel of Bosch dan bij zijn tijdgenoten. Werk dat getuigt van een verbluffende techniek en ongebreidelde fantasie. **SAM STEVERLYNCK**

Het gebeurt niet elke dag dat je werk ziet van een jonge kunstenaar die je omverblaast en erin slaagt een eigen universum neer te zetten. Die ervaring hadden we toen we voor het eerst tekeningen zagen van Tinus Vermeersch. Sindsdien blijft hij gestaag, zich niet opjagend door het hectische ritme van de kunstwereld waarin opgefokte hypes elkaar in ijtempo opvolgen, werk maken dat hij mondjesmaat tentoonstelt. Voor zijn nieuwe expo bij Hopstreet Gallery gaat Vermeersch een stap verder in zijn ondertussen bekende maar hoogstpersoonlijke stijl. Deze keer gebruikt hij echter geen tempera op papier, maar werkt hij met olieverf op houten panelen. Die prepareert hij minutieus met gesso, een artisanale techniek die al werd gebruikt door de oude meesters. Zijn olieverf voorziet hij achteraf nog van een laag vernis, wat de glanzende textuur verklaart. Hij brengt twee nieuwe versies van zijn eerdere *Tegumen*-reeks, een afbeelding van een bizarre vorm die lijkt op een cocon, harnas of hooimijt. Maar voor het eerst introduceert hij ook personages. Uit wat zou kunnen doorgaan voor een bos verschijnt een figuur met een verwrongen gezicht, net zoals men soms in een wolkenpartij of rotsen bepaalde vormen meent te herkennen – zoals ook in zijn schilderij van een roodachtige rotsformatie waar je een vogelkop in kan zien. Zo introduceert Vermeersch enkele nieuwe elementen die ons soms, vaag als bij een droombeeld, doen denken aan dingen die we mogelijk al eerder zagen, ook al weten we niet meer juist waar. Een figuur die lijkt op een hooimijt beschikt dan weer over benen, als een personage uit een hellevisioen van Bosch. De wanden van de galerie heeft Vermeersch gedeeltelijk in groen en kaki laten schilderen, kleuren die ook voorkomen in het palet van deze werken. Zo krijgt de kille *white cube* een meer intieme, warme sfeer zoals in een kabinet. Een uitnodiging om je helemaal onder te dompelen en te verliezen in dit fascinerende universum.

Ⓢ **TINUS VERMEERSCH: TUSSENSTAAT** ●●●●●
 > 19/12, Hopstreet Gallery, www.hopstreet.be

MONOGRAPHIE D'ARTISTES 10+15: EVELYNE DE BEHR

> 20/12, La Médiatine, www.wolubilis.be

FR | Des plumes, des savonnets parfumés, du papier de patronage, des portraits de nouveaux-nés ou de jeunes enfants... Pas de doute, l'artiste qui occupe actuellement le rez-de-chaussée de la Médiatine (le premier étage étant investi par l'omniprésent et talentueux Younes Baba-Ali) est une femme. À travers des médiums divers, la Bruxelloise Evelyne de Behr (née en 1975) y expose un travail délicat où la couleur est distillée en doses homéopathiques et où il est beaucoup question de passage d'un âge à l'autre (papillons, mues de serpents), de fragilité et d'incommunicabilité. Au crayon sur papier, de Behr entrechoque deux tableaux anonymes du XVIe siècle: la célèbre main ouverte, pouce et index presque joints, de *Gabrielle d'Estrée* et une de ses sœurs (visible au Louvre) ne pince pas ici l'extrémité d'un sein mais la bouche de la *Fillette à l'oiseau mort* (collection des Musées Royaux des Beaux-Arts de Bruxelles), comme si une génération en muselait une autre. Dans l'air flottent des phrases en morse et des mots chuchotés, des plots de contact de touches d'ordinateur s'accrochent en grappe tandis qu'un clavier azerty se transforme en composition abstraite. Particulièrement réactive face à l'actu, de Behr dédie une installation aux victimes des attentats du 13 novembre, où elle réunit 60 petites berces, plante herbacée aux fleurs en ombrelles, protégées par une couverture de survie. Il suffit de tellement peu pour que tout bascule... (ES)